

Wędrowka przez Biblię

Kwartalnik wydawany przez
„Impuls” TWR Polska

nr **33** od **1.10.2010**
do **31.03.2011**

Niebo

Trudno jest nam wyobrazić sobie niebo. Przestrzeń bez granic? Czas który nie przemija, wieczność? Trudno nam objąć umysłem wszechświat, z miliardami galaktyk, a co dopiero wyobrazić sobie spotkanie z jego Stwórcą i przebywanie u Jego boku, na zawsze i wszędzie ...

Biblia mówi o niebie niewiele, podkreśla, że to rzeczywistość, która przekracza nasze zdolności poznawcze, zmysłowe, intelektualne, emocjonalne – „Czego oko nie widziało i ucho nie słyszało, i co do serca ludzkiego nie wstąpiło, to przygotował Bóg tym, którzy go miłują” (I Kor. 2,9). Boga trzeba pokochać, żeby doświadczać jego obecności, tu i teraz, i w wieczności. Ta myśl jest chyba najważniejsza w wypowiedzi apostoła Pawła. W Listach do Tesaloniczan apostoł narodów pisze o zbliżającym się powrocie Jezusa Chrystusa.

To co najistotniejsze – wiemy, że do nieba możemy się dostać tylko dzięki zaufaniu Jezusowi.

I jeszcze jedno jest właściwie pewne. W niebie spotkamy proroków i apostołów. Dlatego warto wsłuchiwać się już teraz w słowa Izajasza, Jeremiasza i warto studiować listy apostołskie. Tak możemy poznawać, skrawek po skrawku, rzeczywistość nieba.

List do Filipian

Autor, czas i miejsce napisania Listu.

List do Filipian jest jednym z czterech listów więziennych apostoła Pawła, które weszły w skład kanonu Nowego Testamentu. Listy do Efezjan, do Kolosan i do Filemona zostały napisane podczas uwięzienia Pawła w Rzymie, pomiędzy 61 a 63 rokiem n.e. Natomiast List do Filipian apostoł napisał najprawdopodobniej wcześniej, podczas uwięzienia go w Efezie, w latach 56 - 57.

Okoliczności napisania Listu

Apostoł Paweł przybył do Filippi podczas swojej drugiej podróży misyjnej, trwającej od roku 50 do 53. Jego pobyt w Filippi opisuje Łukasz w 16 r. Dziejów Apostolskich. Filippi było wielkim ośrodkiem handlowym świata starożytnego. Wiemy, że pierwszą osobą, która w tym mieście otworzyła swoje serce na głoszoną przez Pawła ewangelię była Lidia, handlarka purpury, jednego z najkosztowniejszych towarów w tamtych czasach.

Lidia była zamożną kobietą, była też pierwszą mieszkanką Europy, która została chrześcijanką.

Później Dobrą Nowinę o Jezusie Chrystusie przyjął dozorca więzienia, rzymski oficer. Filippi było rzymską kolonią i nawrócenie obywatela Rzymu miało duże znaczenie dla dalszych losów rozwoju chrześcijaństwa w tym strategicznie położonym mieście. Gdy apostoł opuszczał Filippi funkcjonowała tam już silna wspólnota chrześcijańska.

Ze wspólnotą chrześcijan w Filippi łączyły Pawła szczególnie serdeczne więzy, więzy przyjaźni i miłości. Była to jego ukochana wspólnota, o czym świadczy ton jego listu. Znajdujemy tu np. takie słowa apostoła: "Moi kochani bracia, tęsknię za wami, wy jesteście moją radością i laurem zwycięstwa. Trzymajcie się wiernie Pana, kochani moi" (4, 1).

Paweł w czasie swoich podróży misyjnych starał się utrzymy-

wać z pracy własnych rąk, nie chcąc obciążać finansowo zakładanych przez siebie wspólnot. W wyjątkowo trudnych sytuacjach korzystał jednak z pomocy wspólnoty w Filipi i czynił to kilkakrotnie, o czym dowiadujemy się z relacji Dziejów Apostolskich i z listów samego apostoła. Świadczy to o bliskich, serdecznych stosunkach Pawła z braćmi i siostrami w Chrystusie z Filipi.

Przyczyny napisania Listu

Bezpośrednim powodem napisania Listu do Filipian była, jak się wydaje, choroba Epafrodyta. Filipianie wysłali go do uwięzionego Pawła jako doręczyciela daru, a także po to, by mógł przebywać z apostołem i być jego osobistym pomocnikiem. Epafrodyt jednak zachorował. Paweł odesłał go więc z powrotem. Jednak w trosce by Filipianie nie uznali wracającego Epafrodyta za człowieka, który się nie sprawdził, apostoł napisał w swoim liście: "Przyjmijcie go po bratersku, z radością i szanujcie takich ludzi, jak on; przecież służąc mi pomocą w waszym imieniu, narażał swoje życie dla sprawy Chrystusa" (2, 29 - 30).

Paweł napisał swój list także, by podziękować Filipianom za okazaną mu pomoc. Minęło kilka lat (około pięciu) odkąd opuścił Filipi, a w tym czasie kilkakrotnie jego ukochana wspólnota wysyłała mu prezenty. Apostoł chce też zachęcić Filipian do wytrwania w próbach, które przechodzą. Wzywa także w swoim liście do jedności. We wspólnocie w Filipi były dwie kobiety, które kłóciły się i siały niepokój. Byli tam też fałszywi nauczyciele, którzy starali się zwieść Filipian z drogi prawdy.

Tak więc, wdzięczność za okazaną mu pomoc i troska o ukochaną wspólnotę i o powracającego do Filipi chorego Epafrodyta pobudziły apostoła Pawła do napisania Listu do Filipian.

Treść Listu

List do Filipian jest listem bardzo osobistym i przede wszystkim listem dziękczynnym. Nie zawiera jakiegoś systematycznego wykładu prawd wiary. Niemniej, wśród cennych osobistych zwie-

rzeń i serdecznych podziękowań oraz napomnień apostoła, znajduje się wspaniały fragment o pokorze Chrystusa, o Jego ogołoceniu się z chwały należnej Bożemu Synowi. Ten urywek Listu stanowi bezcenny element nauki Nowego Testamentu o Chrystusie, o Jego boskiej naturze i istnieniu przed wcieleniem.

Poza tym nie ma w Liście do Filipian treści o charakterze doktrynalnym. Świadczy to o tym, że nie było we wspólnocie w Filipii poważniejszych wpływów błędnych nauk, które Paweł musiałby korygować, tak jak to miało miejsce np. w Galacji. Nie potrzebował też apostoł zasadniczo korygować postępowania Filipian, tak, jak to musiał czynić w stosunku do Koryntian.

List do Filipian jest jak gdyby serdeczną rozmową prowadzoną przez apostoła, duchowego ojca wspólnoty, z jej członkami, oddanymi przyjaciółmi, ukochanymi braćmi w Chrystusie. Apostoł zachęca Filipian do wytrwałego i radosnego kroczenia przez życie z Chrystusem.

List do Filipian jest więc cenną rozprawą na temat pokonywania przez chrześcijanina przeszkód, znoszenia doświadczeń i prób, w życiu będącym kroczeniem śladami Jezusa Chrystusa.

Jak chrześcijanin ma wytrwać w doświadczeniach i zachować pogodę ducha, duchową radość? - tak możemy sformułować temat Listu do Filipian.

List ten w ogóle bywa nazywany "listem radości", ponieważ często pojawiają się w nim słowa "radość" i "radować się".

"Radujcie się - pisze Paweł - powtarzam, radujcie się". Mimo, że znajduje się w więzieniu, apostoł kieruje serca swoich przyjaciół, a także nasze serca, ku takiej radości, której nikt nie może nam odebrać.

A kiedy stajecie do modlitwy,
przebaczcie, jeśli macie co przeciw komu,
aby także Ojciec wasz, który jest w niebie,
przebaczył wam wykroczenia wasze". JEZUS
Ew. Marka 11,25

Struktura Listu

I. Filozofia życia chrześcijanina	r. 1
1. Pozdrowienia	w. 1 - 2
2. Cechy chrześcijańskiego życia	w. 3 - 11
3. Rozwój chrześcijanina i cel jego życia	w.12 - 30
II. W z o r z e c chrześcijańskiego życia	r. 2
1. Chrystus wzorem pokory	w. 1 - 11
2. Przykład apostoła Pawła	w.12-18
3. Przykład Tymoteusza	w. 19 - 24
4. Przykład Epafrodyta	w. 25 - 30
III. K o s z t y (c e n a) chrześcijańskiego życia	r. 3
1. Koszty rozliczenia się z przeszłością	w. 1 - 9
2. Koszty dążenia do celu (teraźniejszość)	w. 10 - 19
3. Życie nadzieją (przyszłość)	w. 20 - 21
IV. M o c do prowadzenia chrześcijańskiego życia	r. 4
1. Radość - źródło mocy	w. 1 - 4
2. Modlitwa - tajemnica mocy (radości)	w. 5 - 7
3. Przebywanie z Chrystusem - świątynia mocy (radości)	w. 8 - 9
4. Ukrycie się w Chrystusie - doznawanie mocy (radości)	w. 10 - 23

Pracę naszą można wspierać modlitwą
oraz finansowo poprzez wpłaty na nasze konto:

PKO BP IV Oddział Wrocław
Nr r-ku: 05 1020 5242 0000 2702 0020 4313

Księga Koheleta

Księga Koheleta zwana jest też Księgą Eklezjastesa, lub Księgą Kaznodziei Salomona. Jej nazwa pochodzi od autora, który sam przedstawia się jako "kohelet", czyli jako kaznodzieja lub mędrzec. Nie jest to imię własne, lecz oznaczenie funkcji, lub urzędu.

Kohelet, to słowo pochodzenia hebrajskiego. W języku greckim odpowiada mu termin Ekklesiastes, stąd Księga Kaznodziei Salomona nazywana jest Księgą Koheleta lub Księgą Eklezjastesa. My wybierzemy nazwę "Księga Koheleta", jako najbliższą hebrajskiemu oryginałowi.

Autor

Kim był Kohelet? Był mędrce, był kaznodzieją. Część bibliistów uważa, że był nim sam Salomon, król Izraela, syn Dawida, słynący z mądrości, danej mu przez Boga. Na autorstwo Salomona wskazuje treść dwóch pierwszych rozdziałów Księgi. Większość bibliistów jest jednak zdania, że Kohelet był jednym z mędrców izraelskich, żyjących znacznie później niż Salomon.

Jakkolwiek by nie było, mędrzec, który jest autorem Księgi, pomimo gorzkiej refleksji iż nic na świecie nie przynosi szczęścia, bo wszystko, co istnieje, to "marność", stoi jednak mocno na gruncie wiary w Boga, od którego wszystko pochodzi i który wszystkim rządzi. Stwierdza, że naszym zadaniem jest roztropne, mądre korzystanie z dóbr, które są Bożym darem. Kiedyś bowiem ze wszystkiego trzeba będzie zdać sprawę przed Bogiem.

Poselstwo Księgi

Kohelet snuje rozważania nad sensem życia ludzkiego i stwierdza, że bardzo trudno jest znaleźć drogę do prawdziwego szczęścia. Trwałego szczęścia nie przynoszą ani bogactwa, ani sława, ani używanie rozkoszy. Życie jest pełne trudu, utrapień, a ostatecznie wszystkich spotyka ten sam los - śmierć.

Autor Księgi szczerze dzieli się dręczącymi go wątpliwościami, stawia wiele pytań, na które sam nie znajduje odpowiedzi i w ten sposób toruje drogę do przyjęcia objawienia Nowego Testamentu.

Bez Chrystusa nie można zaznać w życiu trwałego szczęścia. Bez Boga życie człowieka nie może być satysfakcjonujące. Wielu ludzi usiłuje odnaleźć szczęście poza Bogiem, każdego dnia próby te podejmują miliony. Ale nawet największym mędrcom nie udaje się znaleźć szczęścia.

Ani wiedza, ani sława, ani bogactwo nie czynią człowieka szczęśliwym. Wszystko to "marność", pustka, nuda. Przekonuje się o tym boleśnie także wielu współczesnych nam ludzi.

Bez Chrystusa nie można dotrzeć do Boga. Bez Boga życie człowieka nie może być spełnione. Bez Boga życie nie przynosi satysfakcji, szczęścia, lecz zamienia się w udrękę, w bezcelową egzystencję.

Kohelet ukazuje cały dramat człowieka, żyjącego z dala od Boga. Wśród jego stwierdzeń znajduje się wiele wypowiedzi, które wyrwane z kontekstu mogą brzmieć szokująco. Znamienne jest to, że z tej właśnie księgi czerpią cytaty ludzie niewierzący, ateiści, cynicy, krytycy chrześcijaństwa.

Także przedstawiciele różnych kultów wyjmują pojedyncze fragmenty Księgi Koheleta i dowolnie je interpretują, tworząc fałszywe nauki. Ważne jest więc, by treść tej księgi rozpatrywać w całości, pamiętając o kontekście historycznym i o celu, dla którego księga ta została napisana.

Kluczowe słowo

Kluczowym słowem Księgi Koheleta, powtarzającym się jak refren, jest słowo "marność". Pojawia się ono w tej krótkiej księdze aż sześćdziesiąt cztery razy. Marnością jest wszystko, co człowiek może posiadać, zdobyć, przeżyć, bo nic nie da mu satysfakcji, nic nie uczyni go szczęśliwym, dopóki jego życie będzie biegło z dala od Boga.

Podział Księgi

Księgę Koheleta możemy podzielić w następujący sposób:

- I) Postawienie problemu: "Wszystko jest marnością" r. 1,1 - 2
- II) Poszukiwanie odpowiedzi poprzez doświadczenie 1,3 - 12,12
w następujących dziedzinach:
 - 1) Nauka 1, 4 - 11
 - 2) Filozofia 1,12 - 18
 - 3) Rozrywka 2,1 - 11
 - 4) Dobra materialne 2,12 - 26
 - 5) Fatalizm 3,1 - 15
 - 6) Egocentryzm 3,16 - 4,16
 - 7) Religia 5,1 - 8
 - 8) Bogactwo 5, 9 - 6,12
 - 9) Moralność 7,1 - 12,12
- III) Wynik poszukiwań - sformułowanie końcowego wniosku 12, 13 - 14

List od korespondenta z Polski centralnej

Wasza zachęta do modlitwy, czytania słowa Bożego, uporządkowania codziennego życia i do trwania w Chrystusie jest bardzo cenna! Apostoł Paweł zachęca nas, abyśmy dążyli do tego, co służy ku pokojowi i ku wzajemnemu zbudowaniu. Mamy obfitować w te dary Ducha Świętego, które służą ku zbudowaniu zboru. Wasza korespondencja służy właśnie ku mojemu zbudowaniu, za co dziękuję wam i Panu naszemu, Jezusowi Chrystusowi. Bardzo proszę, abyście się za mnie modlili, zwłaszcza o to, abym śmiało i bez przeszkód zwiastował Ewangelię. Proszę także o modlitwę o moją rodzinę, aby i oni przyjęli Pana Jezusa jako swojego Zbawiciela, aby zrozumieli, że tylko Bóg daje prawdziwe szczęście, którego tak bardzo poszukują. Również za braci i siostry, którzy pracują jako misjonarze w niebezpiecznych miejscach świata i także za was, za TWR, który wyteżę swe siły, aby rozsiewać Słowo Boże.

Pieśń nad Pieśniami

Autor

Pierwsze słowa "Pieśni nad Pieśniami" wskazują na jej autora. Czytamy, w pierwszym wierszu, że jest to: "Pieśń nad Pieśniami Salomona".

Salomon ułożył wiele pieśni. Z Pierwszej Księgi Królewskiej dowiadujemy się, że ułożył on "trzy tysiące przypowieści i tysiąc pięć pieśni" (I Król. 4, 32). Z tego wielkiego dorobku literackiego Salomona zachowała się niewielka część przypowieści, które zapisane są w Księdze Przysłów i tylko jedna pieśń, która znalazła się w kanonie Starego Testamentu.

Większość komentatorów biblijnych jest jednak zdania, że "Pieśń nad Pieśniami", to zbiór kilku krótszych pieśni i najczęściej wyróżnia się ich pięć, co prawdopodobnie ma związek z liczbą tysiąca i pięciu pieśni podaną przez autora Ksiąg Królewskich. Być może wyróżnił on właśnie owych pięć pieśni, które tworzą "Pieśń nad Pieśniami". W każdym razie możemy być pewni, że nie jest dziełem przypadku, iż te, a nie inne przysłowia i pieśni Salomona znalazły się w kanonie Pisma Świętego. Wybrał je i zachował dla nas rzeczywisty autor Biblii, Duch Święty.

Kluczowe wiersze

Kluczowymi wersetami "Pieśni nad Pieśniami" są wiersze:

"Ja należę do mojego miłego, a mój miły, który pasie wśród lilii, należy do mnie" (6, 3)

"Wielkie wody nie ugaszą miłości, a strumienie nie zaleją jej" (8, 7).

Przesłanie

"Pieśń nad Pieśniami" jest niezwykle księgą biblijną. Nie ma w niej w ogóle wzmianki o Bogu. Rozumiana dosłownie jest po prostu pięknym poematem miłosnym. Ale rozumiana alegorycznie, pieśń ta

ukazuje nam wspaniałą obraz miłości Boga i jego ludu.

Jest niemal pewne, że pierwsi czytelnicy "Pieśni nad Pieśniami" odczytywali ją jako wielką alegorię, jako poetycki obraz miłości Boga do narodu wybranego. Izraelici odnajdywali tu przecież te same symbole, co w słowach proroków Starego Testamentu. Izajasz, Jeremiasz, Ezechiel, Ozeasz, podobnie jak autor "Pieśni nad Pieśniami", mówili o "pasterzu", o "królu", o "winnicy", o "oblubieńcu" i "oblubienicy". Co więcej, wszystkie te starotestamentowe obrazy, występujące w "Pieśni nad Pieśniami", mają swoje przedłużenie w Nowym Testamencie. Chrystus jest wielokrotnie ukazany w ewangeljach, listach apostołskich i Apokalipsie jako "król", "pasterz" i "oblubieniec", a lud Boży jako oblubienica i jako winnica.

Żeby właściwie zrozumieć "Pieśń nad Pieśniami", trzeba więc interpretować ją na różnych "poziomach". Na poziomie naturalistycznym, dosłownym, jest to poemat liryczny, ukazujący piękno miłości małżeńskiej.

Na poziomie alegorycznym, przenośnym, jest to pieśń o miłości Boga i ludu, Chrystusa i Kościoła.

Możemy wyróżnić cztery główne znaczenia "Pieśni nad Pieśniami".

1) Pieśń Salomona opiewa piękno miłości małżeńskiej. Ukazuje małżeństwo, jako wspaniałą relację pomiędzy mężczyzną i kobietą, relację "zaprojektowaną" i błogosławioną przez Boga.

Jest to pieśń mówiąca o prawdziwej miłości, obejmującej sferę ciała, duszy i ducha. Żydowski myśliciele nauczali, że pieśń ta pozwala "zaglądnąć" w serce szczęśliwego męża i szczęśliwej żony.

2) "Pieśń nad Pieśniami" opiewa miłość Jahwe do Izraela, miłość Boga do narodu wybranego. O tej miłości mówi cały Stary Testament. Prorocy izraelscy wiele razy nazywali lud Boży "oblubienicą" lub "małżonką", zaślubioną żywemu Bogu. Niewierność Izraela względem Boga nazywana jest przez proroków "cudzołóstwem". Nieposłuszeństwo, odstępstwo ludu Bożego jest wielkim grzechem, wielką zdradą wobec kochającego swój lud Pana.

Te dwa znaczenia "Pieśni nad Pieśniami" były zawsze wymie-

niane przez uczonych żydowskich i zostały w pełni przyjęte przez chrześcijan.

Kościół chrześcijański dostrzega jednak w pieśni Salomona dwie dalsze, ważne interpretacje.

3) "Pieśń nad Pieśniami" jest obrazem relacji Chrystus - Kościół.

Kościół, jako wspólnota wierzących, to oblubienica, małżonka Chrystusa.

W Nowym Testamencie obraz ten wyrysowany jest wielokrotnie, najwyraźniej w Liście do Efezjan (r. 5) i w Księdze Apokalipsy (r. 21).

Pieśń Salomona ukazuje to, co najlepsze, najpiękniejsze w miłości ludzkiej, by w obrazowy, poetycki sposób wskazać na piękno, bogactwo i głębię Bożej miłości. Lektura tej przepięknej pieśni wprowadza nas w rzeczywistość niezwyklej, cudownej więzi wierzących z żywym Panem, Jezusem Chrystusem.

4) "Pieśń nad Pieśniami" ukazuje także miłość Chrystusa do pojedynczego człowieka. Każdy chrześcijanin powinien odczuwać realność bliskiej, osobistej więzi z Chrystusem. W życiu każdego wierzącego ma odzwierciedlać się oblubieńcza miłość Chrystusa do Kościoła, miłość Zbawiciela do ludu odkupionych i powołanych do zjednoczenia z Nim, uratowanych grzeszników.

Apostoł Paweł pisał o tej więzi bardzo osobiście: "Żyję już nie ja, ale żyje we mnie Chrystus. To zaś, że teraz żyję cieleśnie znaczy, iż żyję w wierze w Syna Bożego, który mnie umiłował i samego siebie za mnie poświęcił" (Galacjan 2, 20).

Chrześcijaństwo nie polega na tym, że wypełnia się określone powinności, że żyje się według ustalonych, przyjętych zasad. Chrześcijaństwo, to żywa, osobista więź wierzącego człowieka z Jezusem Chrystusem.

Pieśń - historia miłości

"Pieśń nad Pieśniami" składa się z udratyzowanych scen, w których biorą udział osoby, prowadzące dialog. Mimo pozornego braku chronologii, sceny te układają się w jedną historię - opowieść o

miłości Oblubieńca i Oblubienicy.

Opowieść ta rozpoczyna się sceną, w której Oblubienica śpiewa: "Pociągnij mnie za sobą! Pobiegnijmy! Wprowadź mnie, królu, w twe komnaty!" (1, 4). Oblubienica jest wiejską dziewczyną, opiekującą się do tej pory winnicą swoich rodziców. Śpiewa: "Nie patrzcie na mnie, żem śniada, że mnie spaliło słońce. Synowie mojej matki rozgniewali się na mnie, postawili mnie na straży winnic..."

(1, 6). Kobiety w tamtym czasie chroniły swoją skórę przed słońcem. Dziewczyna, która przebywa pośród winnic i pastwisk jest opalona, śniada.

Pewnego razu dostrzegł ją niezwykle pasterz, który pokochał ją z całego serca. Wyznaje on: "Jak lilia pośród cierni, tak przyjaciółka ma pośród dziewcząt" (2, 2). "O jak piękna jesteś, przyjaciółko moja, jakżeś piękna! Oczy twe jak gołębnice za twoją zasłoną. Włosy twe jak stado kóz falujące na wzgórzach Gileadu" (4, 1).

To piękny, poetycki język, opiewający prawdziwą, czystą miłość. Jest to obraz miłości Chrystusa, niezwykłego Pasterza, do Kościoła, przyrównanego do pięknej Oblubienicy.

Dziewczyna także zakochuje się w niezwykłym pasterzu. Pyta: "O ty, którego miłuje dusza moja, wskaż mi, gdzie pasiesz swe stada... (1, 7). A potem śpiewa: "Jak jabłoń wśród drzew leśnych, tak ukochany mój wśród młodzieńców. W upragnionym jego cieniu usiadłam, a owoc jego słodki memu podniebieniu" (2, 3).

Przypomina nam to słowa Jezusa: "Pójdźcie do mnie wszyscy, którzy jesteście spracowani i obciążeni, a ja wam dam ukojenie" (Mat. 11, 28).

Czy doświadczamy ukojenia, odpocznienia, "w cieniu" Jezusa Chrystusa? Czy cieszymy się z osobistej, intymnej więzi miłości, w jaką On nas wprowadza? Czy odwzajemniamy Jego cudowną miłość?

Pasterz z naszej opowieści oddał się na jakiś czas, a potem powraca, ku radości Oblubienicy. To alegoryczny obraz zapowiedzi Jezusa:

"Niechaj się nie trwoży serce wasze; wierzcie w Boga i we mnie

wierście! W domu Ojca mego wiele jest mieszkań; gdyby było inaczej, byłbym wam powiedział. Idę przygotować wam miejsce. A jeśli pójdę i przygotuję wam miejsce, przyjdę znowu i wezmę was do siebie, abyście, gdzie Ja jestem i wy byli" (Jan 14, 1 - 3).

W czasie, gdy Pasterz - Oblubieniec przebywał w oddaleniu, zakochana dziewczyna narażona była na drwiny otoczenia: "Ty, prosta, wiejska dziewczyna, wierzysz w to, że on po ciebie powróci?" Przypomina nam to słowa ap. Piotra, który zapowiadał, co wydarzy się, gdy wierzący oczekiwać będą na powrót Chrystusa: "W dniach ostatecznych przyjdą szyderycy z drwinami, którzy będą postępować według swych własnych pożądlności i mówić: Gdzież jest obiecane przyście jego?" (II Piotr. 3, 3 - 4).

Zakochana dziewczyna z "Pieśni nad Pieśniami" ufa swemu Oblubieńcowi. Czeką na jego powrót. Marzy o nim, tęskni za nim. Wsłuchajmy się w jej słowa:

"Na łożu mym nocą szukałam umiłowanego mej duszy, szukałam go, lecz nie znalazłam. Wstanę, po mieście chodzić będę, wśród ulic i placów, szukać będę ukochanego mej duszy" (3, 1 - 2).

Zadajmy sobie pytanie: Czy my tęsknimy za Jezusem? Czy niecierpliwie oczekujemy na Jego przyście? Czy marzymy o połączeniu, o pełnym zjednoczeniu się z Nim?

Zakochana dziewczyna wiedziała, że jej Oblubieniec jest blisko, odczuwała jego miłość stale, nawet wtedy, gdy na pewien czas przebywał w oddaleniu. Czy my ufamy w pełni słowom Chrystusa, który zapewnia nas: "Nigdy was nie opuszczę", "Pozostanę z wami aż do końca świata"...

Apostoł Paweł, przebywając w więzieniu, śpiewał pieśni wielbiące Chrystusa, bo ufał Jego słowom: "Nigdy cię nie opuszczę, ani o tobie nie zapomnę".

Pewnego dnia Oblubienica ujrzała swego Oblubieńca. Ujrzała swego Pasterza i Króla. Woła z radością: "Ukochany mój! Oto on! Oto nadchodzi! Biegnie przez góry, skacze po pagórkach. Umiłowany mój podobny do gazeli, do młodego jelenia (...). Miły mój odzywa się i mówi do mnie: Powstań, przyjaciółko ma, piękna ma, i

pójdź!" (2, 8 - 10).

Głos Oblubieńca, głos Pasterza, to głos Chrystusa. Mówi on: "Owce moje głosu mojego słuchają i Ja znam je, a one idą za mną. I Ja daję im życie wieczne, i nie giną na wieki, i nikt nie wydrze ich z ręki mojej" (Jan 10).

Apostoł Paweł zapowiada: "Sam Pan na dany rozkaz, na głos archanioła i trąby Bożej zstąpi z nieba; wtedy najpierw powstaną ci, którzy umarli w Chrystusie, potem my, którzy pozostaniemy przy życiu, razem z nimi porwani będziemy w obłokach w powietrze, na spotkanie Pana; i tak zawsze będziemy z Panem" (I Tes. 4, 16 - 17).

Oblubieniec śpiewa:

"Bo oto minęła już zima, deszcz ustał i przeszedł. Na ziemi widać już kwiaty, nadszedł czas przycinania winnic, i głos synogarlicy już słychać w naszej krainie. Drzewo figowe wydało zawiązki owoców i winne krzewy kwitnące już pachną. Powstań, przyjaciółka ma, piękna ma, i pójdź" (2, 11 - 13).

Tak, pewnego dnia Chrystus przybędzie, by zabrać z tego świata swoją Oblubienicę. Oblubienica Chrystusa, to wspólnota wierzących, wspólnota tych, którzy otwarli się na Jego miłość i którzy tę miłość odwzajemnili, którzy zaufali Mu i pokochali Go.

Najważniejsze pytanie, jakie musi sobie zadać każdy z nas brzmi: Czy ja należę do owej wspólnoty, czy i mnie zabierze ze sobą Oblubieniec, Pasterz i Król, Jezus Chrystus?

„To bowiem jest wolą Ojca mego,
aby każdy, kto widzi Syna i wierzy w Niego,
miał życie wieczne.

A ja go wskreszę w dniu ostatecznym”

JEZUS
Ew. Jana 6,40

List do Kolosan

List do Kolosan jest jednym z czterech listów apostoła Pawła zwanych więziennymi. Należą do nich: List do Efezjan, Filipian, Kolosan i bardzo krótki, osobisty list do Filemona. Łączy je to, że zostały napisane przez apostoła w czasie jego pobytu w więzieniu.

Gdy porównujemy List do Kolosan i List do Efezjan zauważamy ich duże podobieństwo. Oba listy nauczają o Chrystusie i o Kościele. List do Efezjan koncentruje się jednak na opisie Kościoła, jako żywego organizmu, którego głową jest Chrystus. Natomiast List do Kolosan ukazuje przede wszystkim samego Chrystusa, czyli ową głowę Kościoła. Znajdujemy w tym Liście obraz pełni boskości Chrystusa.

Okoliczności powstania Listu

List do Kolosan został napisany przez apostoła Pawła w czasie jego pierwszego uwięzienia w Rzymie, które przypada na lata 61 - 63 po Chrystusie. Współpracownik apostoła, Epafras, opiekujący się wspólnotą w Kolosach, przywiózł uwięzionemu Pawłowi niepokojące wieści o pojawieniu się w Kolosach błędnej nauki, atakującej całkowitą wystarczalność i wyjątkowe zwierzchnictwo Jezusa Chrystusa.

Wbrew przekazanej Kolosanom nauce apostoelskiej pojawiły się tam dążności judaizujące, czyli nawroty do praktyk Starego Testamentu, a także zaczęła się tam kształtować nauka nosząca cechy gnozy. Gnoza chrześcijańska ukształtowała się w pełni jako herezja dopiero w II w. n. e. Jej elementy występowały jednak już dużo wcześniej, m.in. w myśli greckich filozofów. Stąd naukę, jaka pojawiła się w latach sześćdziesiątych I w. n. e. w Kolosach określa się często jako "pregnozę".

Nauka ta jak gdyby ograniczała ewangelię, czyniąc ją dostępną jedynie dla wąskiego grona wybranych. Głosiciele tej błędnej nauki twierdzili, że prostota ewangelii wymaga "dodatku" w postaci

głębszej wiedzy filozoficznej. Że potrzebne jest opanowanie tajemnej wiedzy, niezbędnej do uwolnienia człowieka z niewoli żywiołów świata. Snuto pseudofilozoficzne spekulacje na temat bytów pośrednich między Bogiem a człowiekiem. Przesadnie akcentowano znaczenie sił demonicznych i aniołów.

To wszystko prowadziło do podważania wyjątkowej roli Jezusa Chrystusa, jako jedyne go rzeczywistego pośrednika pomiędzy Bogiem a człowiekiem.

Apostoł Paweł natychmiast zareagował na niepokojące wieści przyniesione mu przez Epafrasa. Uważał, że łatwiej jest zapobiegać, niż leczyć. W liście stara się więc uchwycić zło, zanim zacznie się szerzyć jak epidemia.

Miasto Kolosy, położone we Frygii, w dolinie Likosu, sąsiadowało z wielkimi metropoliami - Laodyceą i Hierapolis, i gdyby tu rozwinęła się nauka fałszywych nauczycieli z Kolosów, zagrożony herezją byłby cały wczesny Kościół chrześcijański.

I tak powstał List do Kolosan, list, który tak jak żadne inne pismo apostołskie ukazuje pełnię boskości Jezusa Chrystusa.

Główne przesłanie Listu

List do Kolosan ukazuje bezwzględne pierwszeństwo Jezusa Chrystusa, Jego Boską godność, Jego całkowitą wystarczalność i zupełność.

Poprzez Niego i dla Niego wszystko zostało stworzone i ugruntowane.

Jest On obrazem niewidzialnego Boga, mieszka w Nim cieleśnie cała pełnia boskości. W Nim ukryte są wszelkie bogactwa pełnego zrozumienia.

Dokonane przez Niego dzieło odkupienia znajduje swoje przedłużenie w Kościele, pojętym jako Ciało Chrystusowe, którego On jest Głową.

Struktura Listu

List do Kolosan możemy podzielić na dwie części: doktrynalną, czyli dogmatyczną oraz moralną, czyli praktyczną.

Część doktrynalna obejmuje pierwszy i drugi rozdział Listu i ukazuje pełnię Boskości Chrystusa, Jego bezwzględny prymat, unikalność Jego Osoby i zupełność Jego dzieła.

Część druga, praktyczna, obejmująca rozdział trzeci i czwarty mówi o najważniejszych zasadach moralności chrześcijańskiej, o obowiązku i przywileju nowego życia w Chrystusie.

Dzięki wierze możemy prowadzić życie "ukryte w Chrystusie", możemy czerpać z Jego pełni, być częstką Jego Kościoła, Ciała Chrystusowego.

Tak jak w Chrystusie manifestuje się pełnia boskości, pełnia wspaniałości, doskonałości i miłości Bożej, tak w naszym życiu powinna przejawiać się Chrystusowa pełnia, piękno, miłość...

To Boże wezwanie, Boże zamierzenie dla nas uświadamia nam List apostoła Pawła do Kolosan.

List od słuchaczki z Czech

W imieniu Jezusa Chrystusa, Pana naszego, pozdrawiam cały zespół Trans World Radio i życzę błogosławieństwa Bożego w dalszej pracy. Serdecznie dziękuję za kwartalnik "Wędrówka przez Biblię". Te wszystkie wstępy do ksiąg biblijnych, które tam zamieszczacie są wspaniałe. Czytamy je, jak wspaniałe dopełnienie i przypomnienie wszystkich prawd Bożych, które są zawarte w Biblii. Jest to dla nas jedyna forma łączności z wami w Polsce, że możemy was słuchać przez radio. Dziękuję Panu za wszystkie listy od was.

Z łaski Pana Boga wszystko damy radę znieść z Jego pomocą. Tej pomocy życzę i wam, całej redakcji Trans World Radio, w dalszej błogosławionej pracy.

Księga Izajasza

Księga Izajasza jest pierwszą wielką księgą prorocką, otwierającą profetyczną część Starego Testamentu. Nie znaczy to, że proroctwa biblijne rozpoczęły się wraz z pojawieniem się Izajasza. Już Mojżesz był przecież prorokiem. W Pięcioksięgu znajdujemy niezwykle ważne proroctwa Mojżesza. Jednak począwszy od Księgi Izajasza w całej końcowej części Starego Testamentu treści profetyczne wyraźnie dominują.

Wstęp do ksiąg prorockich

Autorami ksiąg prorockich byli mężowie powołani przez żywego Boga do wypełnienia zadania przekazywania Jego Woli ludowi izraelskiemu w czasie, gdy lud ten oddalił się od Pana, gdy królowie i kapłani okazali się nieposłuszni Bogu.

Księgi prorockie zawierają elementy historii, poezji i prawa, ale ich główną treścią jest przesłanie profetyczne. Wszyscy autorzy ksiąg począwszy od Izajasza po Malachiasza byli prorokami żywego Boga. Dzisiaj dokonujemy podziału na tzw. proroków wielkich i małych, kierując się zazwyczaj objętością poszczególnych ksiąg, ale w zasadzie powinniśmy stwierdzić, że wszyscy autorzy byli wielkimi, prawdziwymi prorokami Pana.

Mężowie ci przekazywali Słowo Boże w Bożym autorytecie, zapowiadając także przyszłe wydarzenia, sięgające zarówno w przyszłość bardzo odległą, eschatologiczną, jak i bliską, im współczesną. W Pięcioksięgu Mojżeszowym znajdujemy słowa określające kto może być uznany za proroka Boga żywego. W Księdze Powtórzonego Prawa czyli V Ks. Mojżeszowej czytamy: "Jeśli który prorok odważy się mówić w moim imieniu to, czego mu nie rozkazałem, albo wystąpi w imieniu bogów obcych - taki prorok musi ponieść śmierć." Jeśli pomyślisz w swym sercu: "A w jaki sposób poznam słowo, którego Pan nie mówił? - Gdy prorok przepowie coś w imieniu Pana, a słowo jego będzie bez skutku i nie spełni się, znaczy to, że tego Pan

do niego nie mówił, lecz w swej pysze powiedział to sam prorok. Nie będziesz się go obawiał." (18, 20 - 22).

Jest to prosta i jasna wypowiedź, definiująca, kogo można nazwać prorokiem żywego Boga: tylko tego, kogo przepowiednie zawsze się spełnią.

Prorocy Starego Testamentu przepowiedzieli wiele wydarzeń, które wypełniły się jeszcze za ich życia, co dowiodło ich wiarygodności i autentyczności Bożego posłannictwa. Na przykład, prorok Izajasz zapowiedział, że król Sennacheryb nie zdobędzie Jerozolimy i poniesie sromotną klęskę, jego potężna armia zostanie zdziesiątkowana. Tak się stało, co więcej, wypełniły się wszystkie szczegóły przepowiedni Izajasza, odnośnie okoliczności oblężenia Jerozolimy i odwrotu wojsk Sennacheryba. Dla ludzi współczesnych Izajaszowi był to dowód autentyczności jego prorockiego powołania. Z kolei my, żyjąc kilkadziesiąt stuleci później, możemy obserwować wypełnianie się długoterminowych prorocत्व Izajasza, takich, jak zapowiedź narodzin Mesjasza - Chrystusa.

Księgi prorockie wypełnione są po brzegi zarówno krótko- jak i długoterminowymi prorocत्वami. Wiele z tych prorocत्व już się wypełniło, wiele dotyczy bliższej lub dalszej przyszłości. Obserwując setki wydarzeń, będących wypełnieniem się prorocत्व ST na przestrzeni historii, możemy być pewni, że prawdziwe są również prorocтва, które dopiero mają się wypełnić, np. zapowiedź drugiego przyjścia Chrystusa. Każdy uczciwy, myślący człowiek może obserwować fakt wypełniania się setek prorocत्व biblijnych i dzięki temu przekonać się, jak wiarygodne jest Pismo Święte, zawierające natchnione Słowo Boga.

Dla zilustrowania tej prawdy, spróbujmy sobie wyobrazić, że mamy przewidzieć pogodę na dzień przypadający dokładnie za miesiąc. Możemy zapowiedzieć, że będzie padać i jest to prawdopodobne w 50%, bo równie prawdopodobne jest to, że będzie pochmurno i deszczowo, jak to, że będzie świecić słońce. Przypuśćmy jednak, że naszym zadaniem jest przewidzieć, czy opady, jeśli wystąpią, będą miały charakter przelotny, czy ciągły, czy będą inten-

sywne, czy słabe, czy będzie to deszcz ciepły, czy zimny... Za każdym razem, przy podaniu coraz większej liczby szczegółów, prawdopodobieństwo sprawdzenia się naszej przepowiedni będzie maleć, aż stanie się bliskie zeru. Powiedzmy, że naszym zadaniem byłoby podanie trzystu szczegółowych informacji, odnośnie przewidywanego wydarzenia - nikt z ludzi nie jest w stanie podać tak dokładnej, złożonej przepowiedni. Jedynie Duch Boży może przekazać nam niezwykle szczegółowe okoliczności przyszłego wydarzenia.

I tak stało się w przypadku przyjścia na Ziemię Jezusa Chrystusa. Pismo Święte zawiera ponad trzysta prorocत्व, dotyczących pierwszego przyjścia na świat Jezusa; ponad 300 szczegółowych prorocत्व, które wypełniły się w sposób literalny, gdy w Betlejem narodził się Boży Syn. Dlaczego Bóg przekazał nam aż tyle prorocत्व, opisujących przyjście na świat Jezusa Chrystusa? Bo to wydarzenie jest ogromnie ważne, jest to najważniejsze wydarzenie w historii ludzkości, w dziejach świata.

Ludzie, którzy znali Stary Testament, Izraelici, powinni rozpoznać w Jezusie Chrystusa - Mesjasza, zapowiadanego przez proroków. Niestety, z powodu nieposłuszeństwa, oddalenia się od Pana i zachowywania jedynie powierzchownej, obrzędowej pobożności, z powodu zarozumiałstwa, braku pokory, pozornie bardzo religijni Izraelici odrzucili Bożego Syna. Oczywiście nie wszyscy, bo przecież apostołowie i tysiące pierwszych wyznawców Chrystusa było Izraelitami.

W wypowiedziach proroków wiele jest napomnień i ostrzeżeń, wezwań do pokuty, do upamiętania się i ukorzenia przed Bogiem, skierowanych do ludu izraelskiego. Prorocy piętnowali grzech pychy i niewiary, obnażali brak miłości, dobroci i wzywali do nawrócenia się, do otwarcia serc i umysłów przed Bogiem. Widzieli zło, obłudę, pychę ludzkich serc, informowali o konieczności gruntownej odnowy, szczerego zwrócenia się ku Panu.

Ogień sądu i łyż rozpacz, ciemna noc grzechu i rozdzierające światło Dnia Pańskiego, mieszają się w wizjach proroków, którzy patrząc w

przyszłość dostrzegali nadchodzący sąd Boży i poprzez noc upadku, nieposłuszeństwa, grzechu, wyglądali ku światłości nadchodzącego Zbawiciela.

Apostoł Piotr napisał w swoim pierwszym Liście: "To właśnie zbawienie było treścią dociekań i poszukiwań proroków, którzy zapowiadali wam dar łaski w przyszłości. Starali się oni wybadać, jaką to osobę i jakie okoliczności wskazuje obecny w nich Duch Boży, zapowiadając cierpienia Chrystusa i następujące po nich uwielbienie" (1, 10 - 11).

Głos proroków był głosem Boga. Prorocy byli tylko ludźmi, jak my, ale z natchnienia Ducha Świętego przekazywali Słowo Boże, Wolę świętego Boga. Apostołowie w pełni potwierdzili autorytet proroków Starego Testamentu. Np. w Drugim Liście ap. Piotra czytamy:

"Nie dajcie posłuchu mitycznym wymysłom. Zapowiadaliśmy wam pełne potęgi przyjście Jezusa Chrystusa, naszego Pana; byliśmy bowiem naocznymi świadkami jego wielkości. Otrzymał on od Boga cześć i chwałę, gdy rozległ się pełen dostojeństwa głos Najwyższego: To jest mój ukochany Syn, którego wybrałem. My też słyszeliśmy ten głos z nieba, gdy byliśmy z nim na tej świętej górze. Mamy zatem potwierdzenie prorockiego słowa; wy zaś dobrze czynicie, chroniąc je jak świecę, palącą się w ciemnym miejscu, aż zaświta dzień i jutrenka zajaśnieje w waszych sercach. Przede wszystkim pamiętajcie, że nie można zapowiedzi prorockich tłumaczyć według własnych zapatrywań. Nigdy bowiem prorocstwo nie pochodziło z woli ludzkiej, ale głosili je ludzie Boży, natchnieni Duchem Świętym" (1P. 16 - 21).

Prorok Izajasz

Izajasz, podobnie jak większość proroków, podaje niewiele informacji o sobie samym. Wiemy jednak, z początkowych słów jego księgi, że jego działalność przypadała na okres panowania judzkich królów: Uzjasza, Jotama, Achaza i Hiskiasza, zwanego też Ezechiaszem. Czas, w którym przyszło żyć i działać Izajaszowi był trudnym

okresem w historii Izraela. Królestwo Północne już nie istniało, dziesięć plemion izraelskich znalazło się w niewoli asyryjskiej, a u północnych granic Judy gromadziły się potężne wojska Asyrii, szykującej się do podbicia Jerozolimy. Niemniej Królestwo Południowe jeszcze istniało a Uzjasz i Hiskiasz byli dobrymi, bogobojnymi przywódcami, jednymi z najlepszych, najwartościowszych królów w dziejach Judy. O historycznych okolicznościach służby Izajasza dowiadujemy się z rozdziałów od 36 do 39 jego księgi, gdzie prorok opisuje oblężenie Jerozolimy przez wojska asyryjskie. W pozostałej części księgi Izajasz nie wspomina o sobie, pozostaje w cieniu, wskazując na tego, który nadchodzi, tego, który stanie się światłością świata.

Jeszcze jedną informację o Izajaszu znajdujemy w początkowych słowach księgi. Dowiadujemy się, że jego ojcem był Amos, różny od proroka, autora Księgi Amosa. Izajasz pochodził ze znakomitej rodziny jerozolimskiej. Przypuszcza się, że był spokrewniony z rodziną królewską, a więc z rodem Dawida, choć nie ma na to dowodów.

Dzisiejsi uczeni często dzielą Księgę Izajasza na trzy części, twierdząc, że jest ona dziełem trzech autorów: tzw. Proto - Izajasza, Deutero - Izajasza i Trito - Izajasza. Jest to jednak tylko hipoteza. Różnice stylistyczne czy tematyczne nie dowodzą różnego autorstwa. Zwoje, odnalezione w Qumran nad Morzem Martwym wskazują na Izajasza, jako jedną osobę.

Izajasz urodził się ok. r. 765 przed Chrystusem. Był obdarzony wielkimi zaletami ducha, inteligencją i silną wolą. Bóg powołał go na proroka w r. 739 p.n.e., we wspaniałej wizji w świątyni, o czym czytamy w 6 r. Księgi.

Spełniał powierzoną mu przez Boga misję ponad 40 lat, współcześnie z prorokiem Micheaszem. Według tradycji żydowskiej poniósł męczeńską śmierć za bezbożnego króla Manassesa, w VII w. przed Chrystusem. W każdym razie ślady działalności Izajasza giną po najeździe na Jerozolimę Sennacheryba w r. 701. Izajasz był żonaty i miał dwóch synów, którym z rozkazu Boga nadał imiona symbo-

liczne, zawierające prorocze zapowiedzi.

Imię samego Izajasza niesie proroczą treść. W hebrajskim 'Jeszaja' znaczy "Zbawieniem jest Jahwe", albo "Jahwe, zbaw!".

Poselstwo Izajasza

Izajasz stale przypominał, że Bóg sam jest zbawieniem Izraela i dlatego naród wybrany powinien tylko w Nim pokładać całą swoją nadzieję, całą ufność. Nawoływał do upamiętania, do poprawy z grzechów, zapowiadał zagładę królestwa Izraela i Judy jako karę za niewierność Bogu (r.6). Brał czynny udział w życiu politycznym swego kraju, swoje prorocze mowy i utwory poetyckie wiązał z wypadkami historycznymi. Walczył o dobre obyczaje w życiu publicznym i prywatnym. Piętnował pychę wyższych sfer społeczeństwa judzkiego, obnażał niemoralność, zbytek, wyzysk klas niższych, występował przeciwko niesprawiedliwości sądownictwa, przeciwko praktykom wróżbiarskim oraz przeciw zewnętrznej, płytkiej formalno-obrzędowej pobożności. Wzywał do prawdziwej odnowy, do prawdziwego zwrócenia się ku Panu, do szukania u Niego ratunku, zbawienia. Zapowiadał klęskę narodu, zawsze jednak obiecywał ocalenie małej części, zdrowej "Reszty" Izraela, z której się odrodzi nowy, święty naród.

Izajasz walczył o to, by w Izraelu uznawano i czczono jedyne żywego Boga, Jahwe. Zwalczał wszelkie inne kultury, wierzenia, podobnie jak dawniej, za króla Achaba, walczył o czystość wiary prorok Eliasz. Stąd Izajasza określa się jako proroka wiary, jako proroka, kaznodzieję i teologa jedyne, prawdziwego, najświętszego Boga. Izajasz chwali świętość i sprawiedliwość Boga, sławi jego stwórczą wszechmoc, wszechwiedzę i wszechobecność, wielkość i chwałę, mądrość i miłość do ludzi.

Izajasz jest wielkim poetą biblijnym. Jego wypowiedzi cechuje bogaty język, wspaniały styl, piękno obrazowych wyrażań i porównań. Zgodnie uznaje się Izajasza za pierwszego wśród proroków, ze względu na wielkość jego dzieła, doniosłość teologii i bogactwo proroczych mesjańskich. Izajasz jest największym prorokiem mes-

jańskim. Według jego proroctw Mesjasz - "Emmanuel" (Bóg z nami) narodzi się z dziewicy, otrzyma imię: Cudowny Doradca, Bóg Mocny, Odwieczny Ojciec, Książę Pokoju (9, 5). Będzie potomkiem Dawida, królem, sprawiedliwym i pełnym darów Pana (11, 1).

W pieśniach o Słudze Pana Izajasz przekazuje dalsze cechy Mesjasza: będzie On pokornym głosicielem prawdy, światłością i przymerzem dla narodów, a nade wszystko będzie prorokiem-męczennikiem, który swoimi cierpieniami i śmiercią zastępczą zapłaci za grzechy ludzi, pojedna ich z Bogiem, a stawszy się Zbawicielem, uzyska wieczną chwałę dla siebie i dla wszystkich tych, którzy Mu uwierzą, zaufają. Żaden z proroków ST nie przedstawił tak dokładnie osoby Mesjasza i charakteru jego Królestwa, jak Izajasz. W proroctwach Izajasza zawartych jest wiele prawd, objawionych w Nowym Testamencie. Znajdujemy tu już np. w pełni ukształtowaną naukę o usprawiedliwieniu z wiary przez łaskę. Z całą pewnością możemy nazwać Izajasza, w ślad za Hieronimem, "ewangelistą wśród proroków".

Charakterystyka księgi

Dostrzegalne jest pewne zadziwiające podobieństwo budowy Księgi Izajasza do sposobu skonstruowania całej Biblii. Biblia składa się z 66 ksiąg, Księga Izajasza - z 66 rozdziałów. W Biblii 39 ksiąg należy do Starego Testamentu, w Księdze Izajasza 39 rozdziałów przedstawia Boga jako sprawiedliwego Prawodawcę. Nowy Testament składa się z 27 ksiąg, w Księdze Izajasza 27 rozdziałów mówi o Bożej łasce, Bożym zbawieniu.

Izajasz jest cytowany w Nowym Testamencie aż 85 razy. Spośród 27 ksiąg NT dwadzieścia zawiera cytaty z Księgi Izajasza. Dwanaście ksiąg NT zamieszcza dosłowne cytaty - fragmenty proroctw Izajasza. Często słowa Izajasza są przywoływane w NT po to, by podkreślały znaczenie i doniosłość przyjścia na świat Mesjasza, Jezusa Chrystusa.

Historyczna część Księgi Izajasza, obejmująca rozdziały 36-39, stanowi rodzaj interludium. W przeciwieństwie do części pierwszej i

trzeciej, jest pisana prozą; autor zmienia styl, a nawet język, by zarejestrować bieg historii.

Część trzecia, końcowa, obejmuje rozdziały 40 - 66 i zawiera niezwykle prorocтва, zapisane językiem wspaniałej poezji. W części pierwszej (r. 1 - 35) czytamy o Bogu jako Prawodawcy i Sędzim. Natomiast trzecia, końcowa część opiewa łaskawość, miłosierdzie Boga, ukazuje nadchodzące cierpienie i przyszlą chwałę.

Podkreślmy jeszcze jeden fakt. W Księdze Izajasza znajduje się wiele prorocत्व, które dotyczyły wydarzeń historycznych, współczesnych Izajaszowi.

Przykładowo: gdy wojska asyryjskie otoczyły Jerozolimę, Izajasz wypowiedział śmiało prorocत्व (37, 33): "Tak mówi Pan o królu asyryjskim: Nie wejdzie on do tego miasta ani nie wypuści tam strzały, nie nastawi przeciw niemu tarczy ani nie usypie wału. Drogą tą samą którą przybył powróci, a do miasta tego nie wejdzie". To prorocत्व wypełniło się całkowicie. Czytamy dalej w 37. r. Księgi Izajasza: "Wyszedł Anioł Pański i pobił w obozie Asyryjczyków sto osiemdziesiąt pięć tysięcy. Rano, gdy trzeba było wstawać, wszyscy oni byli martwi. Sennacheryb więc, król Asyrii, zwinął obóz i odszedł" (37, 36).

Izajasz wypowiedział także prorocтва, które nie wypełniły się za jego życia, ale spełniły się później i dla nas są już faktami historycznymi. Przykładem może być prorocत्व o losie starożytnego miasta Babilon. Izajasz zapowiedział: "Wtedy Babilon, perła królestw, klejnot, duma Chaldejczyków, stanie się jak Sodoma i Gomora, gdy ją Bóg wyrócił. Nie będzie nigdy więcej zamieszkanym ani zaludnionym z pokolenia w pokolenie. Nie rozbije tam Arab namiotu ani pasterze nie staną na postój. Dziki zwierz tam mieć będzie swe leże, sowy napełnią ich domy, strusie się tam zagnieżdżą i kozły będą harcować. Szakale nawoływać się będą w ich pałacach i hieny wyjąć w ich przepysznych budowlach. Godzina jego się zbliża, jego dni nie będą przedłużone (13, 19 - 22). Także to prorocत्व wypełniło się całkowicie. Po wielkim Babilonie pozostały ruiny. Wielkie miasto, które za dni Izajasza tętniło życiem, jest dzisiaj miejscem wymarłym.

To tylko dwa przykłady wielu prorocत्व, o których wypełnieniu będziemy mówić w czasie audycji poświęconych Księdze Izajasza.

Centralna prawda księgi

Możemy powiedzieć, na koniec, że w Księdze Izajasza, podobnie jak w Nowym Testamencie, centralną postacią jest Pan Jezus Chrystus. Księga Izajasza zwana jest piątą ewangelią, a sam Izajasz piątym ewangelistą.

W wyraźnych, jasnych obrazach, ukazana jest w Księdze Izajasza postać Mesjasza - Zbawiciela. Izajasz zapowiada jego narodzenie się z dziewicy, jego życie i śmierć, zmartwychwstanie i drugie przyjście.

List od słuchacza z Polski południowo-wschodniej

Nie umiem wyrazić słowami mojej wdzięczności za list z Trans World Radio. Dodał mi otuchy, upewnił mnie, że idę słuszną drogą, a także rozwiął we mnie wątpliwości, jakimi nęka mnie szatan. Najważniejszy jest dla mnie Pan Jezus. Jest fundamentem wszystkiego tego, co robię. Jest ratownikiem, gdy szukam pomocy i przyjacielem, któremu wyznaję wszystkie swoje grzechy, do którego się modłę. Nie mogę pojąć tej wielkiej miłości Pana Boga, który ofiarował swojego Syna za ludzi, którzy Go obrażają, odwracają się od Niego i ciągle grzeszą. Tylko prawdziwy Bóg może posiadać taką miłość. Proszę, przyjmijcie moje gorące wyrazy szacunku.

Z niecierpliwością będę oczekiwał odpowiedzi. Czy jest możliwość przesłania literatury chrześcijańskiej i kalendarza ściennego?

Do każdego więc, który się przyzna do Mnie przed ludźmi, przyznam się i Ja przed moim Ojcem, który jest w niebie.	JEZUS Ew. Mateusza 10,32
--	-----------------------------

Języki, w których nadawana jest
„Wędrownka przez Biblię”:

angielski, arabski, bengalski,
berbejski, burmański, cebuano,
CheChewa, chorwacki, czeski, czua,
duński, farski, francuski, gujarati,
hebrajski, hinduski, hiszpański,
indonezyjski, japoński, kanadyjski,
kantonezyjski, koreański, kurdyjski,
malezyjski, mandaryński, marathi,
navaho, nepalski, norweski,
ormiański, oryjski, polski,
portugalski, quichua, rosyjski,
serbski, suachili, szwedzki, tai,
tamilski, telugu, turecki, ukraiński,
węgierski, włoski, zulu.

Kochani Słuchacze TWR, czekamy na Wasze listy! Jak odbieracie nasze audycje? Co one wnoszą do Waszego życia?

W miarę możliwości postaramy się
odpowiedzieć na każdy list i kon-
tynuować nawiązaną w ten sposób
relację.

Na życzenie wysyłamy bezpłatnie
Nowy Testament, literaturę chrześci-
jańską oraz kasety z nagraniami.

***Prosimy o dołączenie następują-
cych informacji o sobie:***

Wyrażam zgodę na przetwarzanie moich danych osobowych przez Stowarzyszenie
Chrześcijańskie „Impuls” Trans World Radio Polska w celach związanych z korespondencją

Imię i nazwisko: Numer telefonu:

Kod pocztowy: Miasto: Adres:

Kraj:

***List od słuchacza
z Polski południowej***

Mam dużo zajęć i zdarza się, że nie mam nawet czasu na modlitwę. Bywa tylko krótkie podziękowanie Bogu za dzień, a właściwie to o godzinie 22.00 już padam i mnie nie ma. Pod wpływem korespondencji z wami byłem ostatnio na spotkaniu chrześcijańskim. Książeczka od was bardzo dużo mi uświadomiła i bardzo wam za nią dziękuję. Zastanawiam się, czy my się w ogóle kiedyś spotkamy, aby spokojnie porozmawiać, czy to jest w ogóle możliwe. Pokładam ufność w Bogu, że to się kiedyś stanie, jeżeli Bóg pozwoli. Tym się pocieszam, że Bóg zna nasze serca i że wie, jacy my jesteśmy. Bardzo dziękuję za płytę oraz za czasopismo. Naprawdę jest to dla mnie miłe zaskoczenie.

***List od słuchacza
z Polski wschodniej***

Umiłowani w Panu, dziękuję bardzo za list oraz otrzymany wiersz. Wzruszył mnie on tak bardzo, że nie zdążyłem doczytać go do końca, a łzy padały mi jak grochy. Chciałbym się czegoś więcej dowiedzieć o poezji chrześcijańskiej. Ja też piszę wiersze. Kilka dołączam dla was. Niech Pan błogosławi wam obficie w dziele, które wykonujecie.

Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam:
Kto we Mnie wierzy, będzie także dokonywał tych dzieł,
których Ja dokonuję, owszem, i większe od tych uczyni,
bo Ja idę do Ojca.

JEZUS

Ew. Jana 14,12

Listy do Tesaloniczan

Czas napisania Listów

Pierwszy List do Tesaloniczan jest najstarszym znanym nam pismem apostoła Pawła i w ogóle pierwszym pismem Nowego Testamentu. List ten powstał w czasie drugiej podróży misyjnej Pawła w roku 50 lub 51. Drugi List do Tesaloniczan apostoł napisał niewiele później, prawdopodobnie jeszcze w tym samym, 51 roku. Listy do Tesaloniczan zostały więc napisane przed spisaniem Ewangelii i reszty pism Nowego Testamentu. Studiując ich treść będziemy zapoznawać się z najwcześniejszą literaturą chrześcijańską.

Okoliczności powstania Listów

Tesalonika była rzymską kolonią. Była stolicą rzymskiej prowincji Macedonii. Obecnie miasto to nosi nazwę Saloniki. Leży ok. 80 km na północ od Aten.

W czasach apostoła Pawła Tesalonika była wielkim miastem, metropolią o strategicznym znaczeniu dla regionu Macedonii i Achai, czyli dla terytorium mniej więcej współczesnej Grecji.

Według słów Cycero Tesalonika leżała „w samym łonie rzymskiego imperium”. Położona u wybrzeży Morza Egejskiego, usytuowana przy słynnej rzymskiej drodze Via Egnatia, łączącej Rzym z Konstantynopolem, miała Tesalonika wielkie znaczenie jako centrum polityczne, handlowe i kulturalne. Tesalonika posiadała w czasach ap. Pawła status wolnego miasta, miała swój samorząd i swoje własne sądy. Liczba jej mieszkańców wynosiła ok. dwustu tysięcy, należała więc Tesalonika do największych miast tamtych czasów.

Apostoł Paweł wyruszając w drugą podróż misyjną zabrał ze sobą Sylasa, a potem, w czasie wędrówki, Tymoteusza i Łukasza. Do Tesaloniki dotarł ok. roku 50. Nauczał tam w synagogach. Niektórzy Żydzi, a także wielu pogan przyjął głoszoną przez niego Ewangelię. Wkrótce jednak przeciwnicy Pawła wznieśli w mieście rozruchy i

apostoł musiał opuścić Tesalonikę.

W dalszym ciągu wywierał jednak wpływ na powstałą tam wspólnotę za pośrednictwem swoich posłańców i poprzez listy.

Z Tesaloniki Paweł udał się do Berei, gdzie jednak nie przebywał długo, atakowany podobnie jak w Tesalonice przez przeciwników Ewangelii.

Apostoł pozostawił w Berei Sylasa i Tymoteusza i udał się do Aten.

Później Paweł powędrował do Koryntu i prawdopodobnie tam spotkał się z Tymoteuszem i Sylasem, którzy zdali mu relację z tego co dzieje się w Tesalonice. Aby pomóc młodej wspólnocie w rozwiązaniu jej problemów Paweł postanowił pilnie wysłać do Tesaloniki list. Niedługo potem apostoł napisał drugi list do Tesaloniczan.

Powodem napisania listów były głównie niepokojące wieści dotyczące błędnego interpretowania nauki apostoła na temat powtórnego przyjścia Chrystusa. Niektórzy chrześcijanie z Tesaloniki uważali, że skoro przyjście Chrystusa jest bliskie, nie trzeba już robić nic innego, tylko czekać... To powodowało, że pograżali się w beczynności i marzycielstwie. Apostoł natychmiast zareagował na tak błędne poglądy Tesaloniczan. Napisał listy, w których wyjaśnił, że czujność w oczekiwaniu na powrót Chrystusa nie oznacza życia w atmosferze próżności, apatii czy hysterii.

Główne przesłanie Listów

Apostoł Paweł naucza w Listach do Tesaloniczan, że drugie przyjście Chrystusa nie jest czymś, czego człowiek wierzący miałby się obawiać. Wręcz przeciwnie, nadzieja rychłego powrotu Pana ma mobilizować chrześcijanina do radosnego i wytrwałego dzielenia się z bliźnimi Ewangelią. Perspektywa nadejścia Chrystusa nie może też powodować beczynności wierzących, ale powinna pobudzać ich do ciągłego duchowego rozwoju, do twórczego działania, które ma trwać aż do pochycenia Kościoła.

Apostoł zapewnia, że każdy wierzący, każdy członek Kościoła Jezusa Chrystusa, niezależnie od tego czy w czasie powrotu

Pana będzie jeszcze wśród żywych, czy od lat będzie należał do zmarłych, weźmie udział w pochyceniu (paruzji) Kościoła. Paweł wyjaśnia też, że drugie przyjście Chrystusa zostanie poprzedzone występowaniem wielu szczególnych znaków (o tym pisze apostoł głównie w drugim liście).

Poza tym Listy do Tesaloniczan zawierają także zarys podstawowych prawd ewangelicznych, utwierdzających chrześcijan w wierze w Chrystusa, jako Zbawiciela i Pana.

Struktura Listów

Pierwszy List do Tesaloniczan podzielić można na pięć zasadniczych tematów:

- 1) Postawa wierzących wobec perspektywy powrotu Chrystusa
r. 1
- 2) Nagroda dla wierzących w czasie powrotu Chrystusa
r. 2
- 3) Życie wierzących do chwili powtórnego przyjścia Chrystusa
3,1 - 4,12
- 4) Śmierć wierzących a powtórne przyjście Chrystusa
4,13 - 18
- 5) Działalność wierzących w perspektywie powrotu Chrystusa
r. 5

Drugi List do Tesaloniczn zawiera trzy główne tematy

- 1) Prześladowanie (doświadczenie) wierzących
- 2) Historia świata a powtórne przyjście Chrystusa
r.1
- 3) Praktyczne wskazówki dla oczekujących na powrót Chrystusa
2,1 - 12
trwanie w Bożej Prawdzie, kroczenie za Jezusem, praca
2,13 - 3,18

Księga Jeremiasza

Autor:

Jeremiasz, prorok o złamanym sercu

Jeremiasz jest jedną z najbardziej niezwykłych postaci biblijnych. Dowiadujemy się o nim z Pisma Świętego stosunkowo dużo, bo jego proroctwa powiązane były ściśle z jego życiem; Księga Jeremiasza zawiera wiele fragmentów o charakterze autobiograficznym. Oto jakie fakty odnośnie życia proroka poznajemy, studiując Księgę Jeremiasza oraz księgi historyczne Starego Testamentu:

- 1) Pochodził z kapłańskiej rodziny w Anatot, leżącego w ziemi Beniamina, około 9 km od Jerozolimy (Księga Jeremiasza 1, 1).
- 2) Został przez Pana wybrany na proroka zanim się urodził (1, 5).
- 3) Bóg polecił mu rozpocząć służbę prorocką, gdy był jeszcze młodzieńcem (1, 6).
- 4) Otrzymał, w bezpośredni sposób, poselstwo od samego Pana (1, 9 – 10).
- 5) Jego działalność rozpoczęła się za panowania króla Jozjasza (1, 2), potem był jednym z uczestników jego pogrzebu, ułożył tren żałobny (II Księga Kronik 35, 25).
- 6) Nie założył rodziny, ze względu na ciężkie czasy, w jakich żył. Pan polecił mu: „Nie weźmiesz sobie żony i nie będziesz miał na tym miejscu ani synów, ani córek...” (16, 2).
- 7) Nie przyjęto jego przesłania. Odrzucony przez swoich rodaków, znienawidzony, był prześladowany, oczerniany, oskarżany o zdradę, chłostany, bity, więziony (11, 18 – 21; 12, 6; 18, 18; 20, 1 – 3; 37, 11 – 16).
- 8) Poselstwo, które przekazywał swemu narodowi w imieniu Pana, zламаło jego własne serce (8, 18 – 21).
- 9) Chciał zrezygnować, był gotów zakończyć działalność prorocką, ale Bóg mu na to nie pozwolił (20, 7 – 9).

10) Był świadkiem upadku Jerozolimy i uprowadzenia ludu judzkiego do niewoli babilońskiej. Dowódca wojsk babilońskich pozwolił mu pozostać z resztą ubogich rodaków w ziemi judzkiej (39, 10 – 14), a gdy ci postanowili pójść do Egiptu Jeremiasz w imieniu Pana ostrzegał ich i próbował odwieść od tego zamiaru (42, 15 – 22). Nie usłuchano go jednak i zmuszono do emigracji, razem z nimi, do Egiptu (43, 1 – 7). Tam prorok działał jeszcze przez jakiś czas, nadal odtrącany i poniżany. Zgodnie z tradycyjnym przekazem zginął tragicznie, uśmiercony przez swoich rodaków.

Tak więc prorok, urodzony w małej wiosce Anatot, 9 km na północ od Jerozolimy, zmarł, prawdopodobnie w wieku ponad 60 lat, w Egipcie. Jeden z przekazów podaje, że został ukamienowany, inny, że zginął w jeszcze większych męczarniach, przetrzynięty piłą. W Liście do Hebrajczyków w 11 rozdziale, poświęconym bohaterom wiary czytamy: „...doznawali szyderstw i biczowania, więzów i więzienia, byli kamienowani, paleni, przetrzynani piłą, zabijani mieczem (36 – 37). Studiując Pismo Święte można zidentyfikować męczenników, którzy przeszli przez wszystkie prześladowania wymienione przez autora Listu do Hebrajczyków, za wyjątkiem jednego rodzaju tortur; nie można znaleźć nikogo, kto byłby przetrzynany piłą. Źródła tradycyjne, pozabiblijne, podają, że w Egipcie, gdzie zawleczono Jeremiasza siłą, został on w końcu wsadzony do wydrążonej kłody drewna i wraz z nią przepiłowany. Być może, że echo tej właśnie tragedii znajdujemy w wypowiedzi autora Listu do Hebrajczyków.

Jeremiasza zwie się „płaczącym prorokiem”, lub „prorokiem o złamanym sercu”. Określenia te nie mają pejoratywnego znaczenia, mówią o wrażliwości Jeremiasza i o jego wielkim poczuciu odpowiedzialności za duchowy i moralny stan ludu Bożego. Bóg przekazał Jeremiaszowi bardzo trudne, twarde poselstwo, poselstwo o upadku Jerozolimy, o upokorzeniu i niewoli całego narodu żydowskiego. Moglibyśmy się spodziewać, że do wypełnienia tak trudnej misji Bóg wybierze kogoś silnego, twardego, bezkompromisowego,

tymczasem Bóg powołał na swego sługę Jeremiasza, człowieka bardzo wrażliwego, człowieka o drżącym głosie i oczach wypełnionych łzami.

Poselstwo Księgi

Jeremiasz był wielkim mężem Bożym, wiernym sługą Pana. Zadanie, które Bóg mu zlecił, było niezmiernie trudne. Prorok był świadkiem stopniowego upadku swego narodu i wiedział, że Bóg postanowił rozprawić się z nieposłuszeństwem jego rodaków. Jeremiasz przekazywał słowa Pana, słowa ostrzeżenia przed całkowitą klęską i niewolą narodu. Dziesięć północnych plemion Izraela już znalazło się w niewoli asyryjskiej, a dwa następne, południowe, zamiast wyciągnąć wnioski z upadku Królestwa Północnego, trwały nadal w nieposłuszeństwie względem Pana, i brnęły coraz dalej w niemoralność i bałwochwalstwo. Zrozpaczony prorok obserwował swych rodaków, zmierzających wprost ku katastrofie.

Dr Moorehead tak opisał sytuację, w jakiej znalazł się Jeremiasz: „Przyszło mu prorokować w czasie, kiedy wszystko w jego ojczyźnie zmierzało ku końcowemu upadkowi. Ludzie coraz wyraźniej oddalali się od Boga, całkowicie brak było ufności względem Pana, lekceważono Prawo Boże, postępował upadek etyczny, upadek moralności. W życiu politycznym elity rządzące popełniały wiele błędów, lekkomyślnie wiążąc się przymierzami z narodami pogańskimi. Narastały podziały pomiędzy licznymi partiami i frakcjami, w otoczeniu kolejnych królów pojawiało się wielu złych doradców. Państwo judzkie zmierzało ku samozagładzie, a przywódcy i lud, zamiast dostrzegać grożącą im klęskę, upewniali się w fałszywym przekonaniu, że nic im nie grozi, gdyż Jerozolima i świątynia są nietykalne, ze względu na Bożą ochronę. Jeremiasz toczył heroiczny bój o to, by jego rodacy przejrżeli i upamiętali się, ale jego odrzucono, mimo, że przemawiał w imieniu żywego Boga”.

Ja i ty żyjemy w czasach podobnych do tamtych. Nasz naród zachowuje pozory pobożności, ale żyje nie „po Bożemu”. Religijność naszego społeczeństwa jest powierzchowna, polega na zacho-

wywaniu form i obrzędów, natomiast brakuje duchowej głębi i moralnej odnowy. Współczesne społeczeństwo żyje w przekonaniu, że dzięki osiągnięciom nauki i techniki ludzkość przezwycięży wszystkie poważniejsze problemy, podczas, gdy tak naprawdę, zmierzamy ku samodestrukcji: postępuje upadek moralności, pogłębiają się różnice i podziały ekonomiczne, polityczne, narastają napięcia i konflikty, religijność przeradza się w fanatyzm, podczas gdy brak miłości, wrażliwości, pokory. Dzisiaj Bóg został niejako usunięty na margines życia. Ludzie uznający Biblię za Księgę zawierającą Boże Słowo są traktowani jak nawiedzeni. Nie słucha się ich głosu, nie bierze się na poważnie ich wypowiedzi, odrzuca się ich, podobnie, jak działo się to z Jeremiaszem.

Jeden z autorów powiedział: „Jeremiasz nie był może takim mocarzem jak Eliasz, nie był takim krasomówcą jak Izajasz, ani takim wizjonerem jak Ezechiel, ale jego wrażliwość i przenikliwość w dostrzeganiu problemów swego pokolenia sprawiły, że stał się sumieniem swego narodu i niezwykłym Bożym sługą, dzięki któremu Słowo żywego Boga było zwiastowane społeczeństwu zdegenerowanemu, zakłamanemu i skorumpowanemu.”

Działalność Jeremiasza przypadła na okres panowania kilku ostatnich królów z linii Dawida, zasiadających na tronie Królestwa Judzkiego. Prorok rozpoczął swą służbę w trzynastym roku panowania Jozjasza, a działał w Jerozolimie aż do uprowadzenia jej mieszkańców do niewoli babilońskiej, a potem jeszcze wśród pozostałej reszty w ziemi judzkiej i w Egipcie.

Jeremiasz zapowiedział powrót wygnańców z niewoli babilońskiej po siedemdziesięciu latach i przepowiedział, że będzie to pierwszy krok na drodze ku nowemu etapowi historii zbawienia, ku Nowemu Przymierzu, wraz z powszechnym nawróceniem do Boga. Prorokował: „Oto nadchodzą dni – wyrocznia Pana – kiedy zawrę z domem Izraela nowe przymierze. Nie jak przymierze, które zawarłem z ich przodkami, kiedy ująłem ich za rękę, by wyprowadzić z ziemi egipskiej. (...) Lecz takie będzie przymierze, jakie zawrę z domem Izraela po tych dniach – wyrocznia Pana: Umieszczę swe

prawo w głębi ich jestestwa i wypiszę na ich sercu... (31, 31 – 34). W prorockiej perspektywie Jeremiasz łączy ten okres z pojawieniem się Mesjasza Króla, Odrośli Dawidowej (30, 9; 33, 15). Jezus Chrystus nawiązał do tego proroctwa w czasie Ostatniej Wieczerzy, wskazując na jego najgłębszy sens; Jezus mówił o nowym przymierzu dokonującym się dzięki przelaniu Jego krwi.

Księga Jeremiasza przedstawia nam bogaty obraz życia proroka. Ukazuje blaski i cienie losu Bożego sługi. Przede wszystkim mówi o przemożnej sile Słowa Bożego, któremu prorok musi się podporządkować nawet za cenę wielkich wyrzeczeń i cierpienia. Misja prorocka Jeremiasza na pozór nie powiodła się, ale tak naprawdę nadała właściwy kierunek religijności Judejczyków w niewoli, umożliwiła im przetrwanie najcięższych lat i odnowę życia duchowego po powrocie do ojczyzny.

List od korespondenta z Polski północnej

Niech będzie pochwalony Ojciec chwały, Bóg miłosierdzia i łaski - przez Syna swojego i Pana naszego Jezusa Chrystusa, któremu chwała, cześć i uwielbienie. Błogosławię was w potężnym imieniu Pana Jezusa. Niech dobry Bóg prowadzi was i używa na swoją chwałę. Niech objawia wam swoją wolę i słowo i dotyka każdego dnia miłością, radością i pokojem. Dziękuję bardzo za list. Wyraźnie Pan Bóg użył waszego listu i was samych potwierdzając to, nad czym się zastanawiałem i rozważałem. Było wspaniale czytać i widzieć jak Pan Bóg w tym wszystkim działa używając was. Chwała Bogu. Ostatni czas nie należał do moich najlepszych. Było tak ciężko, że pomyślałem, że gdybym umarł to poszedłbym do piekła, lecz Pan Bóg łamał mój charakter i czasem musiał używać drastycznych środków. Teraz wiem, że było mi to potrzebne. Chwała Jemu! On pokazuje mi, co we mnie jest grzeszne. Modłę się potem i to odmienia mnie na lepsze. Bardzo dużo zmieniło się w moim życiu. Sam jestem mile zaskoczony. Dziękuję serdecznie za kwartalnik "Wędrówka przez Biblię".

PAMIĘTAJ...

Czy będziesz na wysokich górach,
Czy nad jeziorami na Mazurach,
Tam, gdzie rosa perlista i potok wody czystej,
Wszędzie jest Bóg – Wiekuisty.

Wszędzie możesz wysławiać swego Pana,
Stojąc lub klęcząc na kolanach.
Bóg spogląda z wysokiego nieba
I wie, komu co potrzeba.

Ale o wszystko trzeba prosić w pokorze,
Wtedy wiele otrzymać możesz.

MIŁOŚĆ PUKA DO DRZWI

Tak ludzie wykształceni jak i prości,
Potrzebują pochwały i miłości,
Potrzebują też wsparcia i pomocy
Niezależnie od pory dnia czy nocy.
Nieraz ludzie mają duże kłopoty,
Nie mają do życia ochoty.
- Gdy Cię gnębi straszna trwoga,
Zwróć się do swego Stwórcy – Pana Boga.

On ukoji skołowatane Twoje serce,
Gdy będziesz w smutku i rozterce,
Znajdziesz ucieszenie swojej duszy,
Twego pokoju nikt nie skruszy.

Boża miłość puka do Twego serca,
do Twoich drzwi. (Obj. 3,20)
- Czy słyszysz Ty?...

	7:45 - 8:00 Fale krótkie: 41 m (7355 kHz) oraz 49 m (5915 kHz)	21:00 - 21:30 Fale średnie 215 m (1395 kHz)
Pn	Głos Ewangelii program „Głos Ewangelii” z Warszawy	Wędrownka przez Biblię pasjonująca podróż przez Pismo Święte z Markiem Cieślarem Anetą i Marcinem Dulębami
Wt	Droga do Boga Józefa Brandysa program produkowany w studio w Londynie	Wędrownka przez Biblię
Śr	Żywa wiara problemy biblijne, program Ryszarda Tyśnickiego, Karoliny Smerek i Marcina Kobzy	Wędrownka przez Biblię
Cz	Żywa wiara problemy biblijne, program Henryka Dominika i Marcina Kobzy	Wędrownka przez Biblię
Pt	Żywa wiara odpowiedzi na listy program Marka Zajączkowskiego	Wędrownka przez Biblię
So	Przyjaciele program „Po prostu” redakcji Centrum Misji i Ewangelizacji	Żywa wiara tylko 21:00-21:15 problemy biblijne, program Ryszarda Tyśnickiego, Karoliny Smerek i Marcina Kobzy
N	Głos Ewangelii program „Głos Ewangelii” z Warszawy	Sedno problemy wg „In Touch” Charles’a Stanley’a (prowadzi Darek Banaszyk)

Naszych programów mogą Państwo słuchać w internecie w systemie Real Audio pod adresem: <http://www.twr.osw.pl/>

Codziennie o dowolnej porze pod adresem <http://www.ttb.org/ttbpol.ram> dostępna jest „Wędrownka przez Biblię”.

Życzymy dobrego odbioru!

Rozkład programów

PAŹDZIERNIK	LISTOPAD	GRUDZIEŃ
<i>Księga Przysłów</i>	<i>List Do Filipian</i>	<i>Pieśń nad Pieśniami</i>
01.10. 22: 1 - 23: 22	01.11. 4: 1 - 5	01.12. 8: 1 - 14
04.10. 23: 23 - 24: 22	02.11. 4: 4 - 9	<i>List do Kolosan</i>
05.10. 24: 23 - 25: 28	03.11. 4: 10 - 23	02.12. wstęp
06.10. 26: 1 - 27: 6	<i>Księga Koheleta</i>	03.12. 1: 1 - 12
07.10. 27: 7 - 28: 11	<i>(Kaznodziei)</i>	06.12. 1: 9 - 17
08.10. 28: 12 - 29: 27	04.11. 1: 1 - 7	07.12. 1: 15 - 20
11.10. 30: 1 - 33	05.11. 1: 8 - 18	08.12. 1: 21 - 2: 5
12.10. 31: 1 - 31	08.11. 2: 1 - 26	09.12. 2: 4 - 10
<i>List Do Filipian</i>	09.11. 3: 1 - 22	10.12. 2: 11 - 23
13.10. wstęp	10.11. 4: 1 - 5: 7	13.12. 3: 1 - 8
14.10. 1: 1 - 8	11.11. 5: 8 - 7: 10	14.12. 3: 9 - 17
15.10. 1: 9 - 14	12.11. 7: 11 - 8: 17	15.12. 3: 18 - 4: 1
18.10. 1: 15 - 30	15.11. 9: 1 - 10: 2	16.12. 4: 2 - 18
19.10. 2: 1 - 8	16.11. 10: 3 - 11: 10	<i>Księga Izajasza</i>
20.10. 2: 5 - 11	17.11. 12: 1 - 14	17.12. wstęp
21.10. 2: 11 - 13	<i>Pieśń nad Pieśniami</i>	20.12. 1: 1 - 13
22.10. 2: 14 - 18	18.11. 1: 1 - 3	21.12. 1: 14 - 2: 4
25.10. 2: 19 - 3: 1	19.11. 1: 4 - 8	22.12. 2: 5 - 3: 11
26.10. 3: 2 - 3	22.11. 1: 9 - 17	23.12. 3: 12 - 4: 6
27.10. 3: 4 - 9	23.11. 2: 1 - 8	24.12. 5: 1 - 24
28.10. 3: 10 - 16	4.11. 2: 9 - 17	27.12. 5: 25 - 6: 13
29.10. 3: 17 - 21	25.11. 3: 1 - 11	28.12. 7: 1 - 25
	26.11. 4: 1 - 5: 1	29.12. 8: 1 - 23
	29.11. 5: 2 - 16	30.12. 9: 1 - 20
	30.11. 6: 1 - 7: 14	31.12. 10: 1 - 11: 2

STYCZEŃ	LUTY	MARZEC
<i>Księga Izajasza</i>	<i>Księga Izajasza</i>	<i>I List do Tesaloniczan</i>
03.01. 11: 2 - 12: 6	01.02. 49: 1 - 50: 3	01.03. 4: 1 - 12
04.01. 13: 1 - 14: 14	02.02. 50: 4 - 51: 23	02.03. 4: 13 - 18
05.01. 14: 15 - 15: 9	03.02. 52: 1 - 53: 1	03.03. 1 - 11
06.01. 16: 1 - 19: 1	04.02. 53: 1 - 7	04.03. 5: 12 - 28
07.01. 19: 2 - 20: 6	07.02. 53: 5 - 54: 17	<i>II List do Tesaloniczan</i>
10.01. 21: 1 - 22: 5	08.02. 55: 1 - 13	07.03. 1: 1 - 12
11.01. 22: 6 - 23: 2	09.02. 56: 1 - 57: 13	08.03. 2: 1 - 17
12.01. 23: 3 - 24: 16	10.02. 57: 14 - 58: 14	09.03. 3: 1 - 18
13.01. 24: 16 - 25: 12	11.02. 59: 1 - 60: 22	<i>Księga Jeremiasza</i>
14.01. 26: 1 - 27: 13	14.02. 61: 1 - 62: 12	10.03. 1: 1 - 3
17.01. 28: 1 - 29: 8	15.02. 63: 1 - 19	11.03. 1: 4 - 19
18.01. 29: 8 - 31: 9	16.02. 64: 1 - 65: 2	14.03. 2: 1 - 37
19.01. 32 - 33	17.02. 65: 3 - 66: 24	15.03. 3: 1 - 25
20.01. 34 - 35	<i>I List do Tesaloniczan</i>	16.03. 4: 1 - 6: 30
21.01. 46 - 37	18.02. wstęp	17.03. 7: 1 - 8: 23
24.01. 38 - 39	21.02. 1: 1 - 5	18.03. 9: 1 - 11: 23
25.01. 40	22.02. 1: 6 - 10	21.03. 12 - 24
26.01. 41 - 42	23.02. 2: 1 - 6	22.03. 15 - 17
27.01. 43 - 44	24.02. 2: 7 - 14	23.03. 18 - 19
28.01. 45 - 46	25.02. 2: 15 - 3: 5	24.03. 20 - 22
31.01. 47 - 48	28.02. 3: 6 - 13	25.03. 23 - 25
		28.03. 26 - 28
		29.03. 29 - 30
		30.03. 31 - 32
		31.03. 33 - 36

Nasz adres:

„Impuls” TWR
ul. Klodnicka 2
PL - 54-217 Wrocław

Tel: 601 / 400 892 Fax: 71 / 351 39 79

e-mail: itwrp@gmx.net

e-mail: itwrp@poczta.onet.pl

Konto: PKO BP IV Oddział Wrocław 05 1020 5242 0000 2702 0020 4313

Impuls Polska

Redakcja kwartalnika:

Marek Cieślarski